

CENNET VE CEHENNEM*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Cumanız mübarek olsun!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri! Size bugün güzel Karadeniz'in şahane şehri Trabzon'dan hitab ediyorum. Trabzon'dan selamlar...

Karadeniz gezisindeyiz, İç Anadolu'da, Amasya, Tokat'ta bulunduktan sora çok şahane bir kasaba olan Niksar'dan Karadeniz'e geçtik. Yoldaki kasabalarda kardeşlerimizle görüştük. Şimdi Trabzon'da bulunuyoruz cuma gününde...

Allah-u Teâlâ Hazretleri cumanızı mübarek etsin... Bu güzel günün her türlü maddî, mânevî hayırlarına cümlelerinizi sevdiklerinizle beraber nail eylesin!..

a. Cennetin Nimeti, Cehennemin Sıkıntısı Bitmez

Peygamber SAS Efendimiz'den, Enes RA rivayet eylemiş. Peygamber Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.254, no:4753; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.14, s.577, no:39388; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XV, s.377.

كُلُّ نَعِيمٍ زَائِلٌ إِلَّا نَعِيمَ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَكُلُّ هَمٍّ مُنْقَطِعٌ إِلَّا هَمُّ أَهْلِ النَّارِ وَإِذَا عَمِلْتَ سَيِّئَةً فَاتَّبِعْهَا حَسَنَةً تَمْحُهَا

(ابن لال عن أنس)

RE. 342/15 (*Küllü naîmin zâilün illâ naîme ehli'l-cenneh, ve külle hemmin münkatiun illâ hemme ehli'n-nâr. Ve izâ amilte seyyieten feetbi'hâ haseneten temhuhâ.*)

Küçük bir hadîs-i şerîfama içindeki mânâlar önemli!

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“Her nimet biter, sona ericidir, zâil olucudur, zeval bulucudur, biticidir, elden gider. Ancak cennet ehlinin safası, nimetleri, naîmi, o bitmeyecek ebedî.”

Kur'an-ı Kerim ayetlerinde de, cennet anlatılırken;

أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

(البقرة: ٨٢)

(*Ülâike ashâbü'l-cenneti hüm fîhâ hâlidûn*) [O mü'minler cennet ehlidirler, cennette ebedî olarak kalacaklardır.] (Bakara, 2/82) deniliyor ya, o cennetin nimetleri bitmeyecek.

Dünyadaki nimetler biticidir. Tabii dünyadaki zevkler ve nimetlerin bir kısmı, ahirette ayrıca azab mevzuu olabilir; haramdansa,

günahtansa... Onun için denilmiştir ki, “Güle güle günahları işleyen, ağlaya ağlaya ahirette onun cezasını çeker!” denmiştir.

Onun için, dünya nimetleri iki sebepten önemsiz: Birisi eğer günah üzere bir zevk ve safa ise, ahirette ağlaya ağlaya cezası olduğu için onu yapmamak lâzım! İkincisi fânidir, boştur, gelip geçicidir insan gönlünü onlara çevirir, aklını onlara takar ve hedefi bu olursa; yâni yiyeyim, içeyim, oynayayım, eğleneyim diye aklını bu fâni nimetlere takarsa, ebedi hayatı elden kaçırabilir. Asıl elden kaçmayan, ebedi nimet olan cennetin nimetlerini, cennetin zevk u safâsının hedef almalı; Allah’ın rızasını düşünerek ona göre hareket etmeli!

(Ve külle hemmin münkatıun illâ hemme ehli’n-nâr) buyuruyor Efendimiz arkasından. “Bütün acılar da biter...” Yâni, sabretti mi insan, acı da devamlı değil dünyada, biter. Üzüntü, acı, sıkıntı değişir. Çünkü bu dünya hayatı, işte böyle bazen iyiliklerle, bazen kötülüklerle, bazen hastalıklarla, bazen sıhhatle, bazen güzel, bazen nâhoş şekilde dolu... Dünya hayatının özelliği bu, karışık... Ahirette karışıklık yok. Cennette hep iyilikler, güzellikler, zevk ü safâlar, mutluluklar var... Cehennemde de hep mutsuzluklar var.

“Bütün üzüntüler, acılar bitecek; ancak cehennemde ahâlisinin acıları bitici değil, ebedî...” diyor Peygamber SAS. Evet o da hadîs-i şerîflerde bildirilmiş, ayet-i kerîmelerden de biliyoruz:

أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

(البقرة: ٣٩)

(*Ülâike ashâbü'n-nâri hüm fîhâ hâlidûn*) “O kâfirler de cehennem ehlidirler, cehennemde ebedî olarak kalacaklar, çıkmayacaklar.” (Bakara, 2/39)

Cehennemin kapıları kapanacak ve kocaman desteklerle desteklenip, kocaman kütüklerle, dayaklarla dayaklanacak. Onun için *mu'sadeh* kelimesi kullanılıyor, cehennemin bu kapıları hakkında. Ölmek de yok ki kişi kurtulsun.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا

يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا

(فاطر: ٣٦)

(*Ve'llezîne keferû lehüm nâru cehenneme lâ yukdâ aleyhim feyemûtû*) [Kâfirlere de cehennem ateşi vardır. Öldürülmezler kiölsünler.] (Fâtır, 35/36) Ölmeyi temenni edecekler cehennem ehli, ama ölmek yok. Azabı devamlı tatmalarını için, ölmek orada bahis konusu değil...

Cehennem ehline yüz binlerce, milyonlarca sene yanacaksınız, sonra kurtulacaksınız dense; sevineceklermiş, hiç olmazsa birzaman sonra bitecek diye ama, öyle bir şey bahis konusu değil.

Tabii, Allah-u Teâlâ Hazretleri *Erhamu'r-râhimîn*'dir. Rahmeti çoktur. Kullarına

lütfundan, rahmetinden azabı da safâyı da önceden bildirmiş. Neleri yapanların cezaya çarptırılacağını bildirmiş. Neleri yapanların mükâfat alacağını bildirmiş. Dünyanın ve ahiretin tehlikelerini öğretmiş.

Onun için, İslâm'a uyanlar ve İslâm'dan önce, Peygamber Efendimiz'den önce yaşayıp da, gönderilmiş peygamberlere uyanlar kurtulacaklar.

b. Ümmetimin Hepsi Cennete Girecek

Onun için Peygamber SAS'den bir ayrı hadîs-i şerîf okuyalım, İmam Buhârî'den, Ebû Hüreyre RA ravisi.

Buyurmuş ki Peygamber SAS Efendimiz:²

كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبِي قَالُوا يَا
رَسُولَ اللَّهِ وَمَنْ يَا أَبِي قَالَ مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ
وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبِي

(خ عن أبي هريرة)

RE. 342/7 (Küllü ümmetî yedhulûne'l-cennete illâ men ebâ. Kâlû: Ve men ye'bâ? Kâle: Men etâanî dehale'l-cennete ve men asânî fekad ebâ.)

² Buhârî, *Sahîh*, c.6, s.2655, no:6851; Hâkim, *Müstedrek*, c.4, s.275, no:7626; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.215, no;10219; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.313, no:15582.

Buyurmuş ki Efendimiz SAS:

(*Küllü ümmeti*) “Ümmetimin hepsi, (*yedhulûne'l-cenneh*) cennete girecekler; (*illâ men ebâ*) istemeyip diretenler, reddedenler müstesnâ...” Tabi şaşırılmışlar yani cenneti istemeyen olur mu? Cennet gibi güzel bir yer istenmez mi? Şaşırılmışlar...

(*Ve men ye'bâ*) “Kim istemez, kim reddeder, kim öyle bir nimeti teper?” diye sormuşlar Peygamber SAS Efendimiz’e. Efendimiz buyurmuş ki: (*Men etâanîdehale'l-cenneh*) “Kim bana itaat ederse, benim sünnetime uyarsa; ben Kur’an-ı Kerîm’i açıklayan, üzerine Kur’an-ı Kerîm indirilmiş, Allah’ın kitabı gönderilmiş bir Allah elçisi olarak, örnek bir kimseyim, uyulması gereken bir metbûum, başkanım. Kim bana itaat ederse, benim yolumdan giderse, beni dinlerse ve benim nasihatlerimi tutarsa; işte o cenneti istiyor demektir. (*Dehale'l-cenneh*) cennete girer. Cenneti istemek budur.” (*Ve men asânî fekad ebâ*) “Kim bana âsî olursa, o da cenneti istemiyor demektir. Çünkü isyan ediyor.”

Cenneti isteyen Rasûlüllah’a itaat eder. İtaat etmesi cenneti istediğini gösteriyor. Yana yakıla cenneti istiyor da, onun için Rasûlüllah’ın sözünü dinliyor, hayatını okuyor, tavsiyelerini tutuyor. Kur’an-ı Kerîm elinde, Rasûlüllah SAS Efendimiz’in izinde gidiyor. Tabi o zaman cenneti istediği için, Allah-u Teâlâ Hazretleri de vaad etmiş...

Hatta vaadden öte davet ediyor:

وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى دَارِ السَّلَامِ

(يونس: ٢٥)

(*Va'llàhu yed'ù ilâ dâri's-selâm*) [Allah selâmet yurduna, cennete davet ediyor.] (Yunus, 10/25)

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi cennetine davet ediyor. Ne kadar güzel, ne kadar şerefli... Hepimiz Allah'ın cennete davet ettiği kimseleriz. Hepimize ilâhi davet, davetiye gelmiş; cennete girin diye Allah-u Teâlâ Hazretleri tavsiye etmiş ve davetiye göndermiş oluyor bize. Büyük bir şeref ve Allah'ın büyük bir rahmeti...

Ama, insanların bir kısmı Rasûlüllah'ı dinlemiyor. Rasûlüllah'ı dinlemeyince, tabii Rasûlüllah Kur'an'ı yaşadığı için, Kur'an ahlâkıyla ahlâklandığı için, Kur'an'ı öğrettiği için, Kur'an'ın insanlar tarafından anlaşılmasını sağlamak için, vazifesini yirmi üç yıl içinde böyle hayatıyla müşahhas İslâm'ı, mükellef İslâm'ı; yâni yaşanan, elle tutulan, gözle görülen, herkesin anlayabileceği şekilde İslâm'ı anlattığı için, ona itaat eden cennete girecek ve ona asi olan da demek ki cenneti istemiyormuş, kendisi bilir. Asi, dinlemiyor, isyan ediyor, aksini yapıyor.

Yani doktoru dinlemiyor, doktorun tavsiyelerinin tamamen aksini yapıyor. İlaçları reddediyor. Bu ilaçları içerse iyi olacak, inadına ilaçları içmiyor da, hastalığını arttıracak kötü şeyleri yapmaya devam ediyor. Tabii onun sonu şifa olmaz. Doktorunu dinlemeyen, tavsiyeleri tutmayan, tedavi olmayan, tedavinin aksini yapan, tedavi yerine hastalığını arttıracak şeyleri, hastalığına sebep olacak şeyleri, sebep olmuş olan şeyleri yapıp duran bir insan, elbette belâsını bulur, cezasını çeker.

O bakımdan, herkes kendisine etmiş oluyor. Kur'an-ı Kerîmdeki Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin ayet-i kerîmesi de bunu ifade ediyor zaten:

وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ
(ق: ۲۱)

(*Ve mâ ene bi-zallâmin li'l-abîd*) “Ben kullarıma zulmedici değilim.” (Kaf, 50/29) buyuruyor.

لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ
(الأنبياء: ۲۳)

(*Lâ yüs'elü ammâ yef'alü ve hüm yüs'elûn.*) [Allah yaptığından sorumlu değildir, onlar ise sorguya çekileceklerdir.] (Enbiyâ: 21/23) buyrulduğuna göre, Allah-u Teâlâ Hazretleri farz edelim ki kullara ağır bir şey emretse, tâkatinin üstünde bir şey emretse, haksız bir şey emretse, adaletsiz bir şey emretse; insanların, “Zalimlik bu!” diyebileceği bir şey emretse, kim hesap soracak?

Alemlerin Rabbi, neylerse kimse ona hesap soramaz. Her şeye kâdir, kimse onun karşısına çıkamaz, onun iradesine muhalefet edip de onunla çatışamaz. Allah-u Teâlâ Hazretleri tabii, bazı insanlara müsaade etmiş de, dünya imtihan olduğu için, günah işleyebiliyorlar. Yoksa, Allah müsaade etmese, onu da yapamazlar. Yâni kâfir felç olsa, kolunu kırırdatamaz. Allah yeri göğü sallasa, binasından çıkamaz. Başına taşlar yağdırır. Nasıl tarih boyunca eski, Allah'ın kahrına uğramış ümmetlerin cezasını çektiği gibi.

“—Benim!” diyen. “Ben kâdirim, ben yaparım, ben ederim!” diyen insanların, Firavunların, Nemrutların nasıl cezalandırıldığını biliyoruz. Yâni günahı işleyen Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne karşı geliyor ama, imtihan olduğundan, Allah müsaade verdiğiinden, imkân verdiğiinden... Yoksa Allah'ın istemediği bir şeyi, yapılmasını murad etmediği bir şeyi kimse yapamaz.

كُنْ فَيَكُونُ

(يس: ٨٢)

(*Kün feyekûn*) [Ol der, hemen oluverir.] (Yâsin: 36/82) Ol derse olur, olma derse olmaz; dur derse, durur her şey... Her şey onun emrine mutî'...

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

(*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*)³“Allah’tan gayrı güç kuvvet sahibi yok...”

Asıl iman bu işte... Gücün kuvvetin Allah’ta olduğunu bilen, her şeyi yapacağını bilen bir insan, asıl gerçek mü’min olmuş oluyor.

c. Günahın Peşinden İyilik Yap!

Bir hadis-i şerif daha okumak istiyorum, bu cennetle cehennem meselesi bahis konusu olunca...

Birinci hadis-i şerifte cennet nimetlerinin ebedî olduğunu, cehennemin azablarının, acılarının da ebedî olduğunu okumuştuk. Orada bir cümleyi ben unuttum, hadis-i şerif tamam olsun diye, onu da hatırlatayım. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁴

وَإِذَا عَمِلْتَ سَيِّئَةً فَاتَّبِعْهَا حَسَنَةً تَمْحُهَا

(حم. عن أبي ذر)

³ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1276, *Dua* 34/16, no:3878, Ubâde ibn-i Sâmit RA’dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.226, no:946, Sa’d ibn-i Ebî Vakkas RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.299, no:1003, Abdullah ibn-i Abbas RA’dan. Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.V, s.33, Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XV, s.1376, no:43612.

⁶⁹ Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.254, no:4753; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.169, no:21525; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.6, s.245, no:8026; Ebû Zer RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XIV, s.577, no:39388 ve c.IV, s.209, no:10181; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XV, s.377 ve c.III, s.2-370, no:2374.

(*Ve izâ amilte seyyieten feetbi'hà haseneten temhuhâ*) [Bir günah işlediğin zaman, arkasından hemen bir iyilik yap ki, buyaptığın iyilik onu sildirsin.]

Bu da mühim bir kaidedir. Söz sözü açınca, ben bunu eklemeyi, hadisi tamamlamayı şimdiye bırakmış oldum:

Hani kuldur, Allah'a iyi kulluk etmek istiyor bir insan ama, hata işledi, günah işledi, dayanamadı, Allah'ın sevmediği bir şeyi yaptı... Bu sevilmeyen şeye, iyi olmayan şeye *seyyie* deniliyor. Seyyie işledi, kötü bir iş işledi bir insan, ne yapacak?.. Küçük veya büyük bir kötü şey işledi, ne yapacak?.. Efendimiz hemen onun ilacını, reçetesini söylüyor: (*Feetbi'hà haseneten*) “Onun arkasına hemen bir iyilik yap!” Yâni, özel olarak gayrete gel;

“—Aman ben bir kötülük yaptım!” diye, hemen bir pişmanlık duy, arkasından bir iyi iş yap. (*Temhuhâ*) “Bu yaptığın iyi iş, öteki kötü işi siler!” Silsin diye kalk, davran, iyilik yap. Niyetin belli olsun. Yani, “Ben bu işi yaptım ama, hata olarak yaptım, pişmanım!” diye, iyi bir şey yap ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri eski günahını affetsin, silsin.

Hadis-i şerifi böylece tamamlamış olduk. Bir hadis bu... Cennet ehlinin nimetleri, safaları daimî; cehennem ehlinin acıları, üzüntüleri daimî. Eğer cehenneme düşmek istemiyorsa, bir insanın Rasûlüllah SAS Efendimiz'e itaat etmesi lâzım!.. Eğer itaat etmiyorsa, hadîs yolunda, sünnet-i seniyye-i nebeviyye yolunda değilse,

Kur'an yolunda değilse; demek ki cenneti istemiyor, Allah'ın davetini kabul etmemiş. Allah cennetine çağırıldığı halde bu cennete gitmek istemiyor. O zaman, (*ilâ cehenneme zümerà*) diyoruz ya... Kızdığı zaman ayetin bir parçasını okuyor, büyüklerinizden duymuşsunuzdur. Ne hali varsa görsün diyoruz. O zaman cehenneme gidecek.

d. Cenneteki ve Cehennemdeki Yerler

Üçüncü hadis-i şerife geçiyorum. O da Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS'in mübarek sözlerini de okuyalım:⁵

كُلُّ أَهْلِ الْجَنَّةِ يَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ فَيَقُولُ لَوْلَا
أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي فَيَكُونُ لَهُ شُكْرًا وَكُلُّ أَهْلِ النَّارِ
يَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ فَيَقُولُ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي
فَيَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةٌ

(حم . حل . ك . عن أبي هريرة)

RE. 342/1 (*Küllü ehli'l-cenneti yerâ mak'adehû mine'n-nâri feyekûlü: Lev lâ enna'lâhe hedânî feyekûnü lehû şükren. Ve küllü ehli'n-nâri yerâ mak'adehû mine'l-cenneh, feyekûlü: Lev enna'llâhe hedânî feyekûnü aleyhi hasreten.*)

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.512, no:10660; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.473, no:3629; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.551, no:39312; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XV, s.316, no:15589.

Bu da bu bizim bu haftaki cennet ve cehennemle ilgili hadis-i şerifleri anlatırken, işin başka tarafını aydınlatıyor.

Biliyorsunuz, daha önceki sohbetlerimde söyledim, siz de duydunuz; her insanın hem cennette, hem cehennemde yeri ayrılmış. Yer bulamama bahis konusu değil. Hem cennette yeri var, mekânı var, “Burası falancanın yeri!” diye; hem cehennemde mekânı var, “Burası aynı şahsın cehennemdeki yeri!” diye. Şimdi insan iyi işler yapar cennetlik olursa, cennetteki yerine gidiyor; cehennemdeki yerine gitmiyor. Kötü iş yaparsa, cehennemlik olursa, cehennemdeki yerine gidiyor; cennetteki yeri de mü’minlere veriliyor. Oraya kendisi gidememiş oluyor.

Şimdi bir de, insan cennete girdiği zaman ne olacak? (*Küllü ehli’l-cenneti yerà mak’adehû mine’n-nâr*) “Cennetegiren herkes cehennemdeki yerini görecek.” Bakacak, Allah ona gösterecek, o imkânı sağlayacak, cehennemdeki oturma yerini, kalma yerini, azab görme yerini orada görecek; (*feyekûlü: Lev lâ enna’llàhe hedânî*) diyecek. (*Leedhulehâ*) diye kenarında bir ilave var hadîs-i şerîfin, doğru olanı da o. O olmasa da mânâ öyle anlaşılıyor zaten. Yâni:

“—Allah bana hidayet etmeseydi, nasib etmeseydi, iyi işler yapmaya imkân vermeseydi, buraya ben girecektim, eyvah!.. Cehennemdeki yerim ne kadar fenaymış. Oraya düşecektim, Allah lütfeyledi, hidayetini nasib eyledi de cennete girdim.” diyecek. (*Feyekûnû lehû şükren*) “Bu onun için şükür olacak.”

Tabii, biliyorsunuz her şey zıddıyla anlaşılır, aksiyle belirir güzelliği. Yani insan sıhhatliyken, hastayı gördüğü zaman sıhhatin kıymetini anlar veya hasta yaşayıp birkaç gün, birkaç hafta sonra şifa bulduğu zaman, sıhhatin ne kadar güzel olduğunu anlar. Gündüzle gelen geceden sonra ışığın kıymetini anlar. Karnı doyan, açlıktan kurtulan, nimetlerin kıymetini bilir. Bunun gibi işte cennete girmiş olan insan da, cehennemdeki yerini görünce:

“—Ooo! İyi ki buraya girmemişim, Allah beni kurtarmış, eğer hidayet etmeseydi, cehenneme girseydim ne fena olurdu. İyi ki cennetteyim, çok şükür yâ Rabbi!” diyecek.

Bu cehennemdeki yerini görmesi, cennetteki yerini bilmesi bakımından bir nimet olacak tabii ve şükür olacak ona.

Bunun karşılığında da yine işin öbür tarafında cehennem ehline de cennete girseydi nereler onun olacaktı; oradaki yerleri, oturacağı yerler gösterilecek diyor Peygamber Efendimiz. Onlar da diyecekler ki;

“—Ooo! (*Lev enna'llàhe hedâni*) Keşke Allah bana hidayet etseydi de ben cennete girseydim, orada olacaktım. Vayy, ne kadar büyük imkânlar, fırsatlar elimden gitmiş, ne kadar büyük nimetlerden mahrum olmuşum!” diyecek. (*Feyekûnü aleyhi hasreten*) “Bu da onun için bir nedamet, pişmanlık, iç yanıklığı, bir hasret, bir dağ-ı derûn olacak.”

Evet muhterem kardeşlerim! İnsanlar Allah'ın yolunda gitmedikleri zaman, böyle feci işler yapmışım diyorlar. Ateşle oynuyorlar, istikballerini mahvediyorlar. Ben tabii bu hadîs-i şerîfleri okuduktan sonra, hadîs-i şerîfler için hem o tarafını, hem bu tarafını gösteriyor. Bunları okuduktan sonra, tahmin ediyorum ki, İslâm'ın ne kadar büyük bir nimet olduğunu bütün kardeşlerim, bütün beni dinleyen kardeşlerim gayet güzel görüyorlar.

Hani insana hem dünyanın, hem ahiretin saadetini sağladığı için İslâm'dan büyük nimet olmaz! Evet, üzerimizde sayılamayacak kadar çok nimetler var. Sıhhat var, afiyet var, akıl var, fikir var...

Etrafımızdaki konforlar, meyveler, hele hele güzel memleketimizin çeşitli nimetleri, yiyecekler, içecekler, tatlılar, bizlere mahsus neler neler var... Bu Karadeniz'in güzelliğine de hayran oldum. Allah kardeşlerimize bağışlasın, müslümanlara bağışlasın; yemyeşil, şâhâne diyarlar, çeşit çeşit meyveler...

İnsanların kendi akıllarıyla buldukları, el emeğiyle yaptıkları güzel tatlılar ve sâireler... Bunların hepsi çeşit çeşit Allah'ın nimetleri ama, nimetlerin en büyüğü bizim müslüman olmamız!.. Bundan büyük bir nimet yok!..

Çünkü, el-hamdü lillâh, cenneti cehennemi biliyoruz, Allah'ın varlığını birliğini biliyoruz, dünyadan sonra ahiret hayatı olacağını biliyoruz. Gâfil değiliz, câhil değiliz, böyle ne olduğundan habersiz yaşayıp da, ahirette pattadak ölüp gidip de;

“—Aaa! Bir de ahiret varmış. Eyvah bir de burada azab varmış!” diye, azaba uğrayanlar gibi değiliz.

Gerçi Allah-u Teâlâ Hazretleri bütün insanlara bu bilgileri göndermiş, hem de her zaman göndermiş. Hem de hadîs-i şerîflerden, ayet-i kerîmelerden biliyoruz ki, her yere göndermiş. Demek ki rahmetinden, adaletinden, lütfundan, kereminden, bütün insanlar aslında bunları bilmiş oluyorlar. Allah bildirmiş, onlara haberci göndermiş oluyor.

وَإِنَّ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

(فاطر: ٢٤)

(*Ve in min ümmetin illâ halâ fîhâ nezîr*)
“Kendisine bu işleri ihtar eden, bir Allah ehlinin, Allah’ın elçisinin gitmediği hiç bir kavim yok.”
(Fâtır, 35/24) diye bildiriliyor. Ama işte çoğu sapıtmışlar, şaşırılmışlar, yalan yanlış yollarda şu fani hayatın, fâni lezzetleriyle vakitlerini geçiriyorlar.

İslâm nimeti bizim için en büyük nimet... Allah’a hamd ü senâlar olsun, bizi bu güzel İslâm nimetiyle müşerref eyledi, müslüman eyledi. Bu şâhâne iman lezzetini içimize ihsan eyledi de, kendine mü’min kullarından eyledi, Allah’a hamd ü senâlar olsun...

Lütf u kereminden dileriz ki, ahirette de, dünyada da bizlere bahtiyarlıklar ihsan eylesin... Hem bu dünyada, hem ahirette aziz eylesin... İki cihanın saadetine cümlelerinizi, cümlemizi sevdiklerimizle beraber nâil eylesin, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

13. 10. 1995 - Trabzon

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

